

MLADO JUTRO

Št. 3

Nedelja, 18. januarja

1931

Lačni ptički

Kadar sedite pri polni skledi, ali se kdaj spomnite ubogih ptičk, ki zmrzujejo zunaj? Koliko jih pogine od lakote!

Sneg zakrije zemljo in lačni vrabčki letajo zbegano sem ter tja in iščejo drobtin, a kamor stopijo — povsod leži le

hajajo potem ptički blažiti svojo lakoto.

Slika, ki jo danes prinašamo, je posneta v Berlinu. (To je največje mesto v Nemčiji.) Tam imajo velik park, ki je še mnogo večji kakor naš ljubljanski Tivoli. Mestna občina je razobesila letos

sneg. Potoki in vodnjaki zmrzujejo in tako morajo časih poleg lakote trpeti tudi žeje. Ali si morete predstaviti, kako težko je njihovo življenje in kako željno čakajo pomladnega solnca?

V mestih skrbi poleg dobrih ljudi tudi občina za uboge lačne živalce. Tudi v Ljubljani imamo več krmilnih hišic, kamor ljudje natrosijo hrane in kamor pri-

na drevesa pločevinaste posode, napolnjene z zrnjem, da ptički ne poginejo od glada. Tu vidite mestnega uslužbenca, kako napolnjuje posodo s ptičjo hrano.

Spomnite se tudi vi naših pevcev! Spomnite se jih vsak dan in natrosite jim drobtin in ostankov svoje hrane. Ko pride pomlad, vam bodo z lepim petjem pokazali svojo hvaležnost!

Zdaj igramo vsak večer tombolo, domino in druge igre, kjer je treba računati in vse gre zlahka. Pubi nima nič denarja, mora dati vse spraviti, kar dobi; za igro mu mora torej kdo drugi posoditi. Pri tomboli nima sreče, ampak pri domini nas včasih obere. Ogoljufati se ne da, ima zelo dobre oči.

Pubi je že mnogo potoval in ima mnogo znancev. Ima izboren spomin in zna vedno kaj pripovedovati. Bil je že v Ljubljani, na Češkem, na Bledu, v Opatiji, v Benetkah in zdaj je tu. Zna torej tudi nekoliko češko in italijansko. Pubi namreč vidi in sliši vse in si zapomni vse. Dve lastnosti ima, ki jih mora vsak občudovati: velikansko domišljijo in neskončno radovednost... Ko bi mu človek povedal vse bajke, zgodbe in pripovedke, kar so si jih ljudje izmislili in napisali, bilo jih bi še vedno premalo. Za eno bajko je tudi pripravljen vse storiti. In če mu povemo kako bajko, je vedno prekratka in premajhna, on si jo izmišlja še naprej, naprej... Verjame namreč vse, drugim in sebi, naj je že resnica ali izmišljeno. To ga zapelje celo tako daleč, da včasih pripoveduje naprej in naprej in zaide v laž; toda on verjame sam sebi, tudi če laže. Ako mu dokažemo, da je lagal, je zelo nejevoljen in pravi: »Kaj morem jaz zato? Hm, tako je bilo, pa je!...« Zadnjič, ko ga je zopet tako zapeljalo in smo mu vsi rekli, da je to zelo grdo, če laže, je rekel: »Ne, ne, to se mi je tako sanjalo.« Ako zdaj kaj pripoveduje kaj dvomljivega, ga vprašamo, ali se mu je zopet sanjalo, in Pubi takoj spozna, da ga je zopet zapeljalo... Ko se je bližal Miklavž, je bilo naravno pri nas že nekaj tednov veliko pričakovanje, kajti Miklavž mu prinese vedno kaj zelo lepega. Hotel je Miklavža obiskati in se mu priporočiti. Šli smo torej k gori, potrkali smo na skalo in vprašali, ali je Miklavž doma.

Nič odgovora ni bilo. Miklavža ni bilo doma, ali pa je spal. Tudi drugič, ko smo zopet prišli, se nam ni bolje posrečilo. Pubi je bil na Miklavža skoraj jezen. Toda naenkrat smo spoznali, kaj je bilo vzrok, da se nam ni prikazal. Pubi je zelo nerad pisal in pri pisanju mu je bilo vse odveč. Ko smo se nekoč vsedli k učenju in odpremo zvezek, je bilo v njem zapisano: »Miklavž je bil tu in je videl. Ni lepo. Pubi mora lepše pisati...« Da se je poslej Pubi bolj potrudil, si lahko mislite. Šlo je namreč za to, da dobi parni stroj, ki ga je potem res dobil. Pubi ima namreč veliko zanimanje za tehniko; tu se kaže, da bo v resnici inženir. V pristanu, kjer popravljajo ladje, na ulici, kjer stoje kaki odri, ali ob jarkih, kjer kaj razkopavajo, tam ga ni mogoče spraviti naprej... Gleda in študira. Seveda se mora tudi dotakniti vsake stvari, da poskusi, če drži. Sploh, kjer je kako orodje, žice, stebri, kolesa, kjer se kaj premika, vrti ali suče, povsod mora biti zraven. Njega zanima vse, on mora videti in vedeti vse. Rekel sem, da je njegova radovednost neskončna. Tu pride na vrsto njegov večni »zakaj?«, ki ne pozna konca. N. pr.: »Zakaj tu kopljejo jarek?« — »Zato, da bodo vanj položili cevi, ker delajo vodovod.« — »Zakaj vodovod?« — »No, da bodo ljudje pili vodo.« — »A zakaj tak jarek, pa zakaj take cevi?« itd. itd. Tam nekdo nekaj žaga in takoj se začne: »Kaj žaga, zakaj žaga?« itd. Po jezeru gre parnik; naenkrat je kup vprašanih: »Zakaj gre, kako gre, zakaj ne utone, zakaj, zakaj, zakaj?...« Včasih človek res že ne ve, kaj bi odgovoril. Tako je na primer videl neke na knetih, da so pred jedjo molili: »Zakaj so molili?« — »Ker so pobožni.« — »Zakaj so pobožni?« — »Ker imajo Boga radi.« — »Zakaj imajo Boga radi?« — »No, ker mislijo, da jim da jesti?« — »Zakaj?« se je

začudil, »saj morajo kupiti, kakor kupi naša Žizota...« Tako gre to naprej na pr.: zakaj je i tak, kakršen je, zakaj je kocka črna in ima bele pike, zakaj kuhla delavec polento ob cesti, vedno zakaj, zakaj, zakaj?... In kaj šele, če vidimo kako podoba! Kaj je to, zakaj je to?... V kavarno gre z nami Pubi zelo rad, ker mu tam prinesejo celo skladačnico ilustriranih knjig. To je veselje. Pubi samo gleda in študira; zakaj se ta dva

tam tepeta, kaj je tu, kaj je tam, zakaj tam vlečejo kita iz vode, zakaj tu nekdo joka itd. »Kaj šele, če je tam naslikan avtomobil ali celo balon! V te je Pubi čisto zaljubljen in tu je toliko »zakaj«, da človek že ne ve kam z njimi. Zato imajo parni stroji, električne iskre in druge take stvari pri nas še poseben pomen, kajti tam kar mgoli samih »zakaj«, ker se tam vse giblje in vrti. In to je velike važnosti! Ko je nekoč gospo nadlegoval s svojim neprestanim »zakaj«, je dobil odgovor: »Zakaj, zakaj? Zakaj stoji svet, zakaj stoji Riva!...« Pubi je nekoliko namrdnil svojo šobico, kar naredi vselej, kadar mu ni kaj po volji, in rekel: »Hm, to je ravno: zakaj?« Bil je prepričan, da je to važno in velikega pomena. Zadnjič nam je gospod prinesel novo tik-tak uro, namreč razdrto navadno uro, ki jo je bilo treba šele zložiti. To je bilo veselje! Spravili smo se v mojo sobo, razložili smo kolesa in jih potem sestavili. Seveda je bila zraven večna stara pesem: zakaj to kolo sem, zakaj ono kolo tja? Kmalu so se kolesa lepo gibala, obesili smo uro na steno in je šla. Seveda je prenašal Pubi ubogo uro tri dni sem ter tja in je toliko časa stikal po njenih kolesih, da se je potrla; razdrli smo jo in zopet sestavili in zdaj gre izorno.

(Dalje prihodnje nedeljo.)

A. N. Afanasjev:

Premeteni kmet

(Ruska pravljica.)

V dalnjem carstvu nekje v deveti deželi je živel kmet. Imel je tri sinove: dva pametna in enega bedaka. Zgodilo se je, da jili je oče poslal orat. Orali so in orali prav do večera, tako da so morali prenočiti na polju. Za večerjo je bilo treba skuhati kašo, toda kje naj dobe ognja? Starejši brat je splezal na drevo, pogledal na vse strani in zapazil v daljavi grmado; zlezal je z drevesa in šel v tisto stran. Prišel je k sivemu starcu: »Zdravstvuj, dobri mož! Daj mi ognja!« — »Ne, brat, izprva povej nekaj, česar nikoli ni bilo in nikoli ne bo, potem ga dobiš; če pa tega ne napraviš, ti izrežem jermen iz hrbtna.« — Seljak mu je jel pripovedovati, toda kar je povedal, vse se je bilo že kdaj zgodilo. Starec je planil nanj, mu izrezal jermen in ga izpustil. Tedaj je šel po ogenj drugi brat. Temu se je primerilo isto. Ko se je vrnil, je dejal mlajšemu: »Pojdi ti, brat, kličejo te!« — Mlajši je šel. »Zdravstvuj, dobri mož! Daj mi ognja!« — »Povej nekaj nemogočega, potem ga dobiš, sicer pa ti izrežem jermen iz hrbtna.« — »Dobro, starček, samo prekinjaj me nikar! Če me prekneš, ti jaz izrežem tri.« — In je pričel pripovedovati: »Naš očka in

mati imata z menoj vred tri sinove. Mimo tega imamo pri nas še konja šarca. Mnogokrat sem jahal na njem v les po drva in jih vozil domov. Nekoč se mi je primerilo, da sem med ježo vtaknil sekiro za pas; konj je dirjal, sekira pa ga je bila po hrbtu. Toliko časa je sekala, da mu je odsekala zadnji del. Tri leta sem potem jezdaril na samem prednjem delu, dokler nisem nekoč v lesu zagledal zadka, ko je ravno mulil travo. Skočil sem, ga ujel in pri-

šil k prednjemu deju. Poslej sem jahal na njem še tri leta. Brata sta bila zmerom z menoj. Nekoč smo potovali ne vem kam. Prišli smo na trg in izpraševali: „Dobri ljudje, povejte nam, kaj je poceni in kaj drago?“ — „Za morjem so krave poceni in muhe drage! za muho z mušico dajo kravo s teličkom, za debele obade velike bike.“ — Nalovili smo tri vreče muh in prišli do sinjega morja. Kako naj zdaj pridemo čezenj? Sinje morje je globoko in široko. Brata sta jokala in obupavala, meni pa ni bilo nič in pel sem; sedel sem na eno izmed vreč, preplaval morje in nakupil tri črede krav in bikov. Zdaj pa nisem vedel, kako nazaj? Če najamem ladje, bo predrago, če zapodim čredo v morje, mi polovica utone. Zato sem zgrabil prvo kravo za rep, jo nekajkrat zavijtil in vrgel. Enkrat ali dvakrat se je v zraku zavrtela in že je

bila na drugi strani. Tako sem zmetal tja vso čredo; ostal je le še en bik. Prijel sem ga za rep, si ga krepko ovil okoli roke, napel vse sile in zamahnil. Komaj sem iztegnil roko, že sva z bikom vkup zletela čez morje. Tedaj sem čul, da v nebesih ljudje hodijo bos, zato sem sklenil iti tja in tam prodajati čevlje. Poklal sem krave in bike, vzel s seboj kože in splezal v nebesa. Tja priti ni nič kaj posebnega, toda kako nazaj? Vendar pa sem se takoj domislil: kakih deset kož mi je še ostalo: razrezal sem jih v jermene, jih privezal h kolu, zabil kol v oblake in se pričel spuščati navzdol. Do zemlje je bilo še daleč, ko mi je mahoma zmanjkalo jermenja. Pa nisem nič tožil, samo malo okrog sem pogledal in zapazil popa, ki je sušil oves. Rogoznik je letel kvišku, jaz sem ga lovil in pričel plesti vrv;

pletel sem in pletel, dokler nisem spletel mrtve podgane. Sicer ne vem zakaj, toda podgana je namah oživila, zgrabila za vrv in jo iela grizti, dokler je ni popolnoma pregrizla. Padel sem

in se pogreznil v blato. Prišla je breja lisica, si zvila na moji glavi gnezdo in skotila sedem mladičev. Mimo je šel seri volk in in odnesel mladiče: „Po lisico še pridem in gnezdo razkopljem!“ — Med tem sem izvlekel roke iz blata in ko je prišel seri volk razkopavat gnezdo, sem ga pograbil za rep. Tju-tju-tju! Volk je hotel zbežati, potegnil je prvič, izvlekel je mene, potegnil je drugič, odtrgal si je rep. Vzel sem rep, ga razparal in našel v njem škatlico. V škatlici je bil listek in na tem listku je bilo napisano, da bo tvoj oče mojemu očetu na veke plačeval nevoljniški davek... — „Kaj blebetaš, norec, kdaj je to bilo?“ ga je prekinil starec. — „Eh, stari vrag, nisi mogel izdržati. Daj sem tri jermene!“ je dejal seljak, mu izrezal jermene, vzel ognja in se vrnil k bratoma. „Evo vama ognja, kuhajta kašo!“

Prevedel B. Z.

M. D.:

Strah

Ko sem bila še zelo majhna, se nisem bala strahov. Pa sem sama prav rada strašila mamo. Seveda le mamo, ker me je najbolj razumela. Nataknila sem si atove rokavice in si zagrnila obraz z robcem. »Huu; zdaj te bom!« Potem sem pa počasi drsala proti mami. S kosmatimi rokavicami sem jo hotela zgrabit. Mama se me je gotovo bala! Skrila se je za omaro in trepetaje rekla: »Prosim te, strah, pusti me, saj bom pridna!« A mama se mi je smilila. Torej sem hitro potegnila robec proč in jo potolažila: »Nič se ne boj, ni pravi strah, sem le jaz, tvoja Manica!«

D. G.

Na plesu

Po M. Konopnicki.

»Danes sem bila na plesu.«

»Kje?« — »Tako — a da me kdo ne
sliši:

muce-mace so ga priredile.«

»Kje?« — »Na strehi, tam, na oni hiši.«

Mucek vsak prišel je s svojo damo,
vsak z ovratnico, na moč odlično;
dame tudi imenitne — ali —
repek vsaki gledal ven je mično.

Resno, modro se spustijo,
že se kosajo okretni pari,
vrli godec, muc Mrnjavkar,
brenka — hej, na stari jim kitari!

Hoj! S petami tolče Dušičurek
ploska lepa Ciza mu prijazno,
zraven Muček pesmico zavija,
brke viha si od sile važno.

Kolo, valčki in mazurke,
polke in četvorke se vrstijo!
ščurki, miške, vsi po vrsti
v luknje strahoma bežijo.

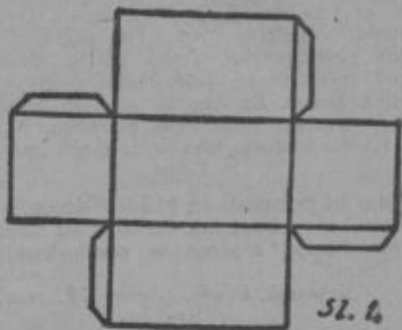
To bilo je vrišča, smeha,
radosti, zabave — res,
kdor verjame, naj verjame:
bil je prav sijajen ples!

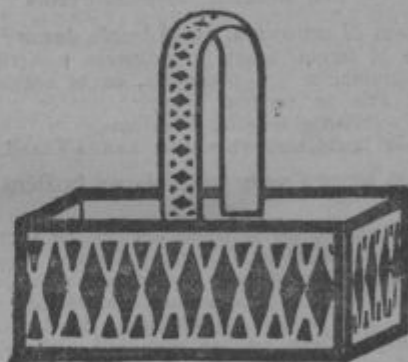
ZA SPRETNE ROKE

Košarica

Iz lepenke izreže ter zlepi škatljo, ka-
kor ti kaže slika 1. Primerno velik ozek
pas lepenke prilepi na škatljo kot ročaj,
nastalo košarico in ročaj pa oblepi s pi-
sanim papirjem.

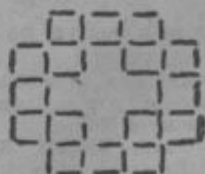
Za lepljenje uporabljaj zelo gosto raz-
topino arabske gume v vodi; z lepilom
pa nikar ne maži preveč debelo, da se
ti košarica ne zamaže.

SL. 2.

S košarico boš napravil sestrici ve-
selje, sam pa se boš izuril za poznejša
težja dela iz lepenke.

Rešitev igre z vžigalicami

(Iz nedeljske številke.)

Kupujte mladinske knjige v
Tiskovni zadrugi v Ljubljani

KAJ PIŠEJO "JUTROVČKI"?

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Vsak človek zna svoj materin jezik. Nekateri ljudje pa znajo tudi tuje jezike. Več ko zna človek tujih jezikov, bolj izobražen je. Kdor ima znanje jezikov, lahko potuje po svetu. Včasih se pripeti, da zmanjka na domači grudi kruha. Treba ga je poiskati drugod in če znamo tuje jezike, nam je to v veliko korist. Za nas, ki smo ob nemški meji, je nemški jezik zelo potreben.

Karo! Zdolšek, učenec I. mešč. razr.
v Celju.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Potoval bi v Beograd, da bi videl našega dobrega kralja, kraljico in prestolonaslednika Petra.

Hrastnik Franc, učenec IV. razr.
v Krškem.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Za božič sem dobil nove, lepe snuži in to me je najbolj razveselilo.

Ivan Krušič, učenec II. razr. m. š.
Pod Mežakljo, Jesenice-Fažine.

Kam bi potovala, če bi imela denar?

Če bi imela denar, bi potovala v Afriko h poganom in jim pomagala, da bi sezidali hiše, šole in cerkve.

Sonja Gogola, Ljubljana,
Palača Ljubljanske kreditne banke V. nad.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Najlepše se mi je zdelo, ko sva šle z mamico k polnočnici. Letošnji božični večer je prekosil vse druge. Po končani maši sva šle domov. Noč je bila temna in snežilo je. Mnogo hiš je bilo razsvetljenih in božični zvonovi so lepo peli in oznanjali, da se je naš Zvečičar rodil.

Marija Majcenovič, učenka V. razr.
v Kseveriju p. Radmirja.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je zato, ker se potem lahko sporazumemo s tujimi narodi.

Drago Mikuličič, pri g. Rom
Kočevja.

Kaj lepega sem doživel na božični večer?

Na božični večer sem se sankal in je bilo zelo lepo. Iskreno pozdravljam vse, Vaš Slovenec, pregnan iz Italije.

Franc Mlečnik, Banjaluka,
Bečarska ulica 1, Bosna.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Šel bi v Egipt in bi se udeležil kakoga kova na krokodila.

Joško Turšič, učenec V. razr.
Cerknica 212 pri Rakoka.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Najlepše za mene je bilo to, da sem lahko jedla potice, ker me je vendar še prenehala boleti zob.

Kišek Valči, učenka II. razr.
Hrastnik 112.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Tujih jezikov se učimo zato, ker nam je njihovo znanje neobhodno potrebno v mnogih poklicih. Predvsem pa je znanje jezikov potrebno trgovcem, če hočejo stopiti s tujimi narodi v trgovske zveze. Tudi na potovanju po tujih deželah, pa naj si bodo ta potovanja namenjena poslu, zabavi ali pouku, nam je potrebno znanje tujih jezikov. Zato se le pridno učimo, če hočemo kdaj potovati v druge države, zakaj:

>Ta ni možak, ta ni za rabo,
kdor tujih videl ni dežel...<

Ivan Orozim, učenec IV. razr.
Sv. Pavel pri Preboldu.

Kaj lepega sem doživela na božični večer?

Prejela sem mnogo darov in to je bilo zelo lepo. Ko smo ugasnili svečke na božičnem drevescu, sem se še igrala z novimi igračkami.

Marijane Tomšič, učenka II. razr.
Ljubljana, Pred škofijo 20.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Da se bolj izobražujemo je prav, da znamo tudi tuje jezike.

Milica Posnik, učenka I. razr. m. š.
v Celju, Sp. Hudinja 11.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Siromašen fant sem, a če bi imel denar, bi potoval v Beograd, da bi videl našo prestolnico.

Mirko Ribič, učenec IV. razr.
Na Jagneti p. Radeče pri Zid. m.

Zakaj je prav, da se učimo tujih jezikov?

Prav je zato, ker potem lahko čitamo knjige in časopise tujih narodov in se lahko pogovarjamo s tujci. Jaz se učim nemščino in francoščino. Ko bom ta dva jezika obvladal, se bom učil še angleški jezik. Ze zdaj se veselim, da bom lahko čital nemške, francoske in angleške knjige.

Dušan Horvat, učenec III. razr.
v Škofji Loki.

Kam bi potoval, če bi imel denar?

Če bi imel denar, bi potoval v Beograd, da bi videl našo kraljevsko rodbino. Najrajši bi videl našega kraljeviča Andrejčka.

Bajt Josip, učenec II. razr.
v Kranju.

Novice za male glavice

Zimo imamo letos jako blago in nekateri dnevi so že kakor pomladanski. To ni dobro za kmeta, res ne, in tudi ne za mladino. Zemlja se mora pozimi pod debelim snegom spočiti, mladina pa je najbolj zdrava, če se užije belih zimskih radosti: sneženega moža, kepanja, sankanja in drsanja. Pa tudi smučanja. Da, ta lepi sport je začel pri nas navduševati tudi že šolarje in v marsikaterem gorenjskem kraju znajo fantje že tako smučati kakor odrasli in se preizkušajo tudi že v tekmah. To bodo še nekoč junaki! — Ampak letos je od vsega le malo. Prosim vas, kako žalostno je samo v Ljubljani! Pod Rožnikom in Tivoljem je sneg skopnel kakor kafra, da na sankanje in smučanje sploh ni misliti (dokler ne pade nov sneg), pod Čekinovim gradom pa je v nedeljo bilo otvoreno novo drsališče, a se je led talil mladini tako rekoč pred nosom.

Pa ko že ni letos nikakega pravega zimskega veselja in sporta, bi vam, otroci, vseeno ne svetoval, da se poizkusite tako, kakor pretečeno nedeljo trije odrasli fantje-rudarji v Zagorju. Meni nič tebi nič so se slekli ob Savi in se vrgli v vodo, da se skopljejo kakor poleti. Dosti ljudi se je tam nabralo in so občudovali »savske ptiče«, kakor se ti fantje sami imenujejo. Korajža je lepa reč, toda pri takih špasih je treba tudi mnogo previdnosti, da se mladostna lahkomišelnost ne bi maščevala takoj ali vsaj na stara leta.

Navzlic ugodni zimi je pa po svetu vendar dosti revščine. Na milijone je po svetu ljudi, ki nimajo zaslужka in strašno stradajo odrasli in otroci. Pa ne le ljudje, tudi živalim prede trda. Naj vam samo povem, kako so v Ljubljani pod Rožnikom ujeli lepo, srčkano srnico. Ta srnica, imenovana »Mimi«, je pred meseci ušla iz ljubljanskega živalskega vrta. Ves čas se je potikala po rožniškem gozdu in uživala zlasti svobodo. Ko pa jo je zadnji čas začel stiskati glad, se je približala neki hiši in se je dala krotko prijeti. Spravili so jo v hlev, naslednji dan pa so jo prepeljali na gimnazijski vrt na Poljanah, kjer imajo že stiri popolnoma udomačene srnjake. Silno lepa je zabava z njimi. Tam se je tudi »Mimi« popolnoma udomačila. Prve dni je samo jedla in jedla, zdaj pa jo je lakota minila in se izvrstno počuti med svojimi tovariši. Nu, kdor izmed vas bo kdaj šel študirat na poljansko gimnazijo v Ljubljani, bo že spoznal to čedno družino.

Povemo lahko še to, da študenti sami vzdržujejo svoj živalski vrt, v katerem imajo poleg srn tudi različne zajce, verice in mnogo ptičev.

»Montafonček« izpod Čateža na Dolenjskem — ne, ta se pa svoj živi dan ni mogel pritoževati zaradi hrane. Ne veste, kdo in kaj je »montafonček«? I nu, prekrasen voliček, ki ga je vzgojila vrla gospodinja Mina Teranova. Strašno rada ga je imela, z žitom in otrobi ga je krmila, da se je opital naravnost nezasišano. Od blizu in daleč so ga prihajali ljudje gledat in mesarji so se oglašali. Montafonček je postal tako gosposki, da je vsakdo moral priti k njemu v hlev, ker sam že ni mogel več skozi vrata. Tako je bil rejen. Nazadnje se sploh ni mogel več držati na nogah in je samo še polegal. Šele zdaj se je gospodinja Mina s tužnim srcem odločila, da je montafončka prodala. Dobila je zanj okrog 12 tisoč Din, tehtal je blizu 1600 kilogramov, njegovo sočno meso pa so s pridom pripravili vrli Ljubljančani.

V tej ali oni zgledni šoli na deželi se tudi otroci včasih uvežbata, da uprizorite kakšno mladinsko igro. Vse lepo. Toda ljubljanska mladež vsa zaenkrat vse poseka. Minuli torek so v ljubljanskem gledališču uprizorili pravo pravcato mladinsko opero z imenom: »Nina nana, punčka moja«. Veste, kaj je to: opera? Predstava, pri kateri vsi igralci samo pojo. Natančneje se bomo o tem že še kdaj pomenili. Povemo naj samo, da je pri tej prvi otroški operi v Ljubljani nastopilo okrog 100 prav malih otrok in da so vsi izvrstno odrezali.

— S širokega sveta ni kaj posebnih novic. Pač! Dve strašni nesreči. Iz Amerike sta preko Oceana hotela z letalom poleteti častnik Larens in gospa Hartova. Že kmalu nad morjem pa sta zašla v strahovit vihar, ki ju je ugonobil in so oba zagrebli srditi valovi... Zelo, zelo žalostno se je končal tudi italijanski prekoceanski polet. Iz Afrike je pred dobrim tednom poletelo 12 letal pod vodstvom ministra Balba v Ameriko. Ponesrečila pa so se štiri letala in so trije letalci našli žalostno smrt.

